

Jeg forstaar at vurdere den Principfasthed, der herigennem gør sig gældende.

Man har ogsaa rettet kraftige Angreb mod de øvrige Dele af Loven. Man har ment, at det betød en urimelig Toldforhøjelse. Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Trier), var ogsaa inde paa at beklage sig over, at der var nogen Toldbeskyttelse paa Silketrikotage og andre Ting. Ja, som jeg mange Gange har gjort opmærksom paa, kan man ikke foreslaa Luksuslove, saaledes som jeg gentagne Gange har gjort, uden at det maa kunne virke paa visse Poster, som i nogen Grad beskyttende; men det har i de Lovforslag, jeg har fremsat, altid været paa Poster, der ikke har berørt det almindelige jævne Forbrug, og paa Poster, hvor der ingen som helst Udsigter var til, at nogen større for Landet unaturlig Industri skulde opstaa derved.

Man har ogsaa rent bortset fra de tørrede Frugter og Krydderierne betegnet Loven som et uberettiget Indgreb i Fattigfolks berettigede Luksusforbrug; den nuværende højtærede Socialminister mente endogsaa, at den Raatobakstold, som her foreslaas forlænget, vilde medføre en ganske utilbørlig Fordyrelse af billige Tobaksfabrikata, ja, udsætte en stor Del af Tobaksindustriens Arbejdere for Arbejdsløshed. Ikke desto mindre optager man det jo uforandret her. Der blev ogsaa, da jeg fremsatte mit Lovforslag, talt i lange Baner om de formentlige Fejl, der var ved Forslaget; det krævede en meget indgaaende Behandling og mange Rettelser, i hvert Fald inden der kunde blive Tale om at forlænge Loven. Nu forlænger man den netop paa alle disse Punkter, man har beklaget sig over, uden en eneste Ændring!

Lovforslaget skyldtes overvejende valutamæssige Hensyn, og jeg fastholder, at den Vej, Regeringen her gik, og som Regeringen var villig til at gaa videre ad, er den rigtige. Det er naturligt og rimeligt blandt andre Valutaforanstaltninger ogsaa at paalægge forøget Told og Afgifter paa Luksusvarer. Dette vil altid medføre et formindsket Forbrug af disse Varer, og man er aldeles uberettiget til af Tallene fra de allerførste Maaneder at slutte, at denne Virkning ikke vil indtræffe i dette Tilfælde, den vil i det lange Løb indtræde saa sikkert, som noget kan være; thi Forbruget retter sig gennemgaaende efter Priserne, enhver Prisstigning maa i det lange Løb medføre en Nedsættelse af Forbruget. Men om en Prisstigning indtræder ligestraks, afhænger af mange forskellige Forhold. Det kan jo være forbigaaende Forhold, der gør,

at Prisstigningen ikke i første Omgang gør sig stærkt gældende eller ikke i første Omgang medfører en særlig Formindskelse af Forbruget. Der ventedes nye Toldsatser paa Luksusartikler, og der fandt en overordentlig stærk Indførsel Sted af dem. Man bestilte i lange Baner disse Artikler, og det var langt fra alle, der kunde naa til Fortoldning, inden Luksustolden traadte i Kraft, hvilket skete meget hurtigt. Derfor har der i de første Maaneder ganske naturligt været store Poster, der er indgaaet efter Køb, foretagne, inden Luksustolden traadte i Kraft. Men det var ikke dersto mindre en Valutaforanstaltning af Betydning, set sammen med andre.

Jeg lagde ikke Skjul paa, at medens jeg med den ene Lov, jeg forelagde i Februar 1924, nemlig Loven om Afgift paa Automobiles, havde foreslaaet og ogsaa fik gennemført, at Udbyttet skulde gaa til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden, ønskede jeg ikke at foreslaa noget lignende for denne Lov, idet jeg mente, at Finanserne for 1924—25 kunde trænge til nogen Forstærkning, til at faa en noget bredere Margin. Dette betonedes jeg særlig stærkt ved mine Udtalelser under Finanslovens tredie Behandling og ved de afsluttende Bemærkninger til Tillægsbevillingsloven inden Valget. Jeg mente, at den Udgiftsførelse, der vilde komme for Statskassen af de forhøjede Dyrtidstillæg og de forhøjede Materialepriser, gjorde, at man maatte regne med denne Indtægt ogsaa. Men, som sagt, at den har valutamæssig Betydning, vil ikke kunne nægtes; og naar vi nu ser Valutacentralens Bestyrelse fremkomme med et Forslag om at lægge forøget Told og Afgift paa Artikler som Kaffe og Sukker, maa jeg rigtignok mene, at det vilde være langt at foretrække at bevare en allerede eksisterende Afgift paa Artikler som tørrede Frugter og Krydderier end at gaa til en Afgift, der i langt ringere Grad kan siges at ramme et Luksusforbrug.

Derfor kan jeg ikke billige, at Regeringen har foretaget disse Bortskæringer fra Loven; men det er jo den højtærede Minister, der har det finansielle Ansvar, og naar den højtærede Regering mener, at kunne undvære disse Indtægter og se bort fra den valutamæssige Virkning, er det naturligvis et Moment, der ikke kan være tilstrækkeligt for os til ikke at ville vedtage Loven, saaledes som den højtærede Regering har forelagt den. Jeg tror dog, det var det klogeste at bevare disse Poster baade af den ene og den anden Grund. Det drejer sig i det hele om en Toldindtægt, der